

licheyt van Hillegont Cornelisdr., zijn joncxste dochter", die hij dan, behalve dat hij haar gelijkop met de andere broers en zusters laat deelen, f 50 prelegateert benevens „zijn cleynste bedde met toebehooren".

Het wordt bijna tragisch, wanneer we Hillegont Adriaensdr. „lam, creupel en mitsdien miserabel weesende", zich in de toekomst zien verheugen in 't bezit van „alle cleinodien en juweelen ten lijve en ornamente harer ouders behoorende".

In de meeste gevallen schijnt de voorzorg er bij de degelijke Rotterdammers wel zóó ingezet te hebben, dat man en vrouw hun testament maken, terwijl zij beiden, nog „cloeck en gesont van lichaeme sijnde, haer verstandt, reedenen en memorie wel ende volcoemelick gebruyckende en machtich sijn". In sommige streken van ons land moest daarvan zelfs een sprekende proef worden afgelegd, waaruit bleek, dat men tot zekere krachtsinspanning nog in staat was. Is hierop een uitzondering, dan wordt die ook vermeld en zoo zien we b.v. Dirckgen Jansdr. „sijnde beroert ende mitsdien in haer stoel sittende" en Cornelia Ulricxdr., de huysvrouwe van Joost van Zoelen Ottenzn., „ziekelick bij den vyere sittende" in haar huis in den Houttuin.

Testamenten moeten gemaakt worden uit vrijen wille, „onbedwongen en onverleyt van yemandt"; gebeurt het anders, dan hooren we vroeg of laat een verklaring als van Catherina Michielsdr., wie het na vier jaren „van herten leedt en berouwende (is)", en die er toch toe moet overgaan, het testament te revoceeren, dat zij met Tonis Anthoniszn. van Roschem, haar man, maakte „meer uuyt vreesse van haeren man dan uuyt haer vrie wille". Of we krijgen het gecompliceerde van de ratificatie door Govert Steevenszn. van Dordrecht van zijn testament, „te Leyden gemaect, renuncieerende van de renunciatie daervan,